

Za vším stojí nezdolná chuť žít

Unikátní operace zachránila ženě život

Nepohyblivé lidi na vozíčku občas postihují záněty kostí, dekubity, otláčeni-ny, které začnou hnisat a jsou zdro- jem infekce. Právě to postihlo Renatu z Krnovska, kterou před osmadvaceti lety upoutala autonehoda na invalidní vozík. A její stav se zhoršoval.

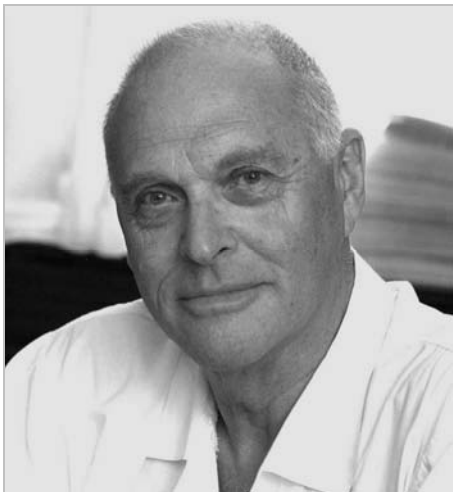
„Bolesti jsem neměla, v těch místech bylo tělo ochrnuté. Ale hrozila celková sepse,“ vzpomíná Renata na těžké období. Hrozilo, že se infekce rozšíří a dostane celkovou otravu. Byla vlastně jen otázka času, kdy k tomu dojde. Proto se na doporučení známých obrátila na chirurga **Yifruna Assefu** v Bruntále. Ten jí po vyšetření navrhl radikální řešení, amputaci celé poloviny těla v oblasti nad pánví.

Operace bud', anebo...

„Začaly se u ní vytvářet obrovské de- fekty a zánět kostí. Jeden převaz trval třeba hodinu. Nebyla jiná cesta než ampu- tace ve výšce L 4 až 5 – a ty provádí jen profesor Antoš v Praze Na Bulovce,“ popsal závažný stav pacientky doktor Yifru Assefa.

V tu dobu žili v České republice jen tři lidé po tak unikátní operaci. (Poprvé byla provedena v roce 1961 v Americe a na celém světě ji přežilo asi sedmdesát lidí.) Operace se provádí jen u pacientů, kde už není jiná cesta, u kterých selhaly všechny ostatní možnosti a jejichž tělo je napadeno infekcemi.

Jedinou nemocnicí ve střední Evropě, kde tyto operace provedli, je pražská nemocnice Na Bulovce a všechny zákro- ky zde dělal tým profesora Františka Antoše. Trup se rozpůlí na dvě části. Všechny svaly, tepny, cévy se musí od- říznout, podvázat, a udělat také umělé vývody pro vyměšování. Podstatné však

Profesor František Antoš

Paní Renata a bruntálský chirurg Yifru Assefa

je, že pacient musí mít nezdolnou chuť žít. A tu Renata měla.

„Sehnat profesora Antoše však byl nadlidský úkol. Sestřička u toho strávila několik dní,“ řekl Yifru Assefa. A když se konečně podařilo sehnat profesora Antoše po telefonu, zbývalo to nejtěžší: obhájit nevyhnutelnost náročné operace. „Začal se mě vyptávat na řadu věcí, ale připravil jsem se na to, měl jsem vše prostudované, takže na všechny otázky byla odpověď okamžitá. Ptal se také, jestli pacientka ví, do čeho jde.“

Profesor Antoš nakonec potvrdil Assefovy závěry: radikální operace je jediná šance, jak zachránit Renatě život. Ale než došlo k vlastní operaci, několikrát ještě jela do Prahy. Byla seznámena se dvěma lidmi, kteří už měli operaci za sebou. „Dlouho jsme o tom diskutovali i s profesorem Antošem a doktorem Assefou. Těšila jsem se, až nebudu muset dělat ty převazy ráno a večer,“ svěčila se Renata, která před hlavní operací podstoupila několik přípravných zákroků.

S elánem do života

„Operace trvala devět hodin. Byla to asi ta nejzávažnější, jakou jsem kdy v životě viděl. Nevím, jestli ještě někdy při něčem podobném budu. Chvilí jsem držel háky a hlavně jsem pozoroval práci i nezdolnou energii profesora Antoše. Jakoby ani necítil únavu,“ složil Assefa hold profesoru Antošovi.

Renata je první ženou v České repub- lice po tak náročném lékařském zásahu.

„Tahle operace mi zachránila život. Je to skvělý pocit. Já ještě nejsem tak stará, abych tady už nebyla,“ říká Renata. Má v sobě nezdolný optimismus a životní elán. A také, což je důležité, má oporu mezi svými nejbližšími.

Bydlí v rodinném domku s příbuznými, a když potřebuje pomoc, je vždy někdo nablízku. Maminka, sestra, přítel její sestry, synovci, neteře. Odmítá se trápit otázkou, co by kdyby a že vše mohlo být jinak, nebýt autonehody v patnácti letech. Zastává názor, že nad rozlitém mlékem se nebrečí.

Úřední šiml vítězí

„Člověk se s tím nesmíří nikdy, ale zvykne si a naučí se všechno dělat na vozíku. Když nedosáhnu na hrníček, tak si vytáhnu jiný nástroj a hrníček si podám,“ konstatuje Renata.

Co se týká zdravotního postižení, je zařazena do třetí nejtěžší kategorie ze čtyř. „Nechápu, proč nedostala čtvrtou kategorií. Kdo jiný by to měl dostat, když ne ona po takové operaci,“ podivuje se doktor Assefa.

Ačkoliv se nyní její stav podstatně změnil, nemůže žádat stát o podporu na nějaké úpravy v domku. Jako vozíčkářka totiž dostala podporu na stavební úpravy před šesti lety a o tuto pomoc může žádat vždy co deset let... Jak je vidět, úřední šiml je u nás živen velmi dobře.

Zdroj: Šumperský a Jesenický deník (di)